

fælde, og den pågældende henvises til at søge tilladelse efter § 4 til genoptagelse af indvindingen, jfr. stk. 3, 2. punktum.

I stk. 3, 1. punktum, er der hjemlet adgang for ministeren til, hvor dette må skønnes nødvendigt af hensyn til varetagelsen af lovens formål, uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 helt eller delvis at forbyde en indvinding efter stk. 1, nr. 1)-3), eller gøre iværksættelse eller fortsættelse af en indvinding efter stk. 1, nr. 1)-4) afhængig af opfyldelsen af de betingelser, der er særligt nævnt i § 7, stk. 2.

Det er af udvalget, som har foreslået bestemmelsen, forudsat, at *forbud* kun nedlægges i tilfælde, hvor den fortsatte råstofindvinding vil komme i strid med samfundsmæssige hensyn af betydelig vægt, og man kan tilslutte sig dette synspunkt. Det kan i sådanne tilfælde tænkes, at der allerede i henhold til anden lovgivning, f. eks. sundhedslovgivningen, vil være hjemmel til at udstede forbud uden, at noget tab kan forlanges erstattet, men også hvor et forbud alene kan støttes på bestemmelsen i denne lov, kan indgrebet være begrundet i så kvalificerede samfundsmæssige hensyn, at tabet efter sædvanlig opfattelse ikke kan forlanges erstattet. Bestemmelsen er dog efter sin ordlyd ikke begrænset til anvendelse i så ekstraordinære tilfælde, at erstatningskrav er udelukket, hvorved bemærkes, at det formentlig ofte ikke på forhånd vil være muligt med sikkerhed at forudse, at det forholder sig således. Bestemmelsen vil kunne anvendes i noget videre omfang, og bør da efter omstændighederne også tages i anvendelse, uanset om det drejer sig om situationer, hvor det er tvivlsomt eller måske endog påregneligt, at erstatningskrav kan gennemføres. Men under hensyn hertil, er det fundet rimeligt at anvise en fremgangsmåde til afgørelse af erstatningsspørgsmål (stk. 4), hvorved formentlig i de fleste tilfælde en bekostelig retssag kan undgås. Vejbestyrelseslovens taksationsmyndigheder må anses for velegnede til at behandle disse sager. De særlige udgifter, som disse taksationsmyndigheder får ved behandlingen af sagerne, forudsættes udredet af statskassen.

Til § 6.

Med henblik på at opnå, at den ved lovforslaget tilsigtede samordning af de interesserede myndigheders behandling af problemerne omkring råstofudnyttelsen, jfr. § 1, stk. 2, ikke kommer til at indebære en bøde for borgerne og det offentlige tyngende administrativ arbejdsgang, er det for det første fundet hensigtsmæssigt at bestemme (stk. 1), at en ansøgning om tilladelse i henhold til denne lov, indgivet til den kompetente myndighed (amtsrådet eller ministeren for offentlige arbejder), også gælder

som ansøgning, der efter anden lovgivning (landbrugsloven, sandflugtsloven, naturfredningsloven m. fl.) er nødvendig for råstofudnyttelsen. Det er dernæst fundet hensigtsmæssigt at bestemme, at der skal kunne fastsættes regler om, hvilke oplysninger ansøgningen skal indeholde (stk. 2), således at det så vidt muligt sikres, at alle relevante oplysninger foreligger, før myndigheden skal være forpligtet til at realitetsbehandle ansøgningen. Dette vil dels lette det administrative arbejde, dels bidrage til en hurtigere sagsbehandling. Endelig er det foreslået (stk. 3), at der gives ministeren hjemmel til efter forhandling med vedkommende ministre at udfærdige nærmere forskrifter for myndighedernes indbyrdes samarbejde. Det er bl. a. tanken gennem de nævnte forskrifter at søge fastlagt, i hvilken rækkefølge myndighederne skal behandle en ansøgning, og at én eller flere myndigheders sagsbehandling skal være afsluttet, før ansøgningen realitetsbehandles af den eller de øvrige myndigheder. Der er herved lagt vægt på, så vidt det er muligt, at undgå overflødigt administrativt arbejde, f. eks. i sager, hvor det kan forudses, at én af de implicerede myndigheder må finde det nødvendigt at afslå en ansøgning om tilladelse til råstofindvinding.

Til § 7.

Bestemmelsen foreskriver, at en tilladelse altid skal angive udnyttelsesrettens omfang, således at tilladelsen navnlig skal angive, hvilke råstoffer og hvilket geografisk afgrænset område tilladelsen angår, men efter omstændighederne også hvilke mængder, der må indvindes og/eller til hvilke dybder, der må foretages indvinding inden for området. Tilladelsen foreslås givet for perioder af højst 10 års varighed.

Desuden hjemler bestemmelsen adgang til at opstille vilkår for tilladelsen, dels de i stk. 2 udtrykkelig nævnte vilkår, dels andre vilkår afhængig af behovet for regulering af den enkelte indvinding.

Med hensyn til indvinding af råstoffer på arealer under landbrugsejendomme og fredskove gælder de særlige bestemmelser bl. a. vedrørende retablering, sikkerhedsstillelse, genafhændelse og fremskaffelse af vederlagsarealer, der indeholdes i landbrugsloven, resp. skovloven, og de i henhold til disse love udstedte nærmere forskrifter.

I øvrigt vil indvindingen være underkastet de regler, der fastsættes efter § 1, stk. 3.

Det har været overvejet, om der burde være adgang til at stille vilkår om betaling af en afgift til statskassen, eventuelt til dækning af udgifterne ved den i § 2 omhandlede undersøgelse og til dækning af